

חק לישראל – פרשת קרח יום ה'

תורה – במדבר פרק טז'

(כב) וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֶל אֱלֹהֵי הַרוּחַת לְכָל בֶּשֶׂר הָאִישׁ אַחַד יַחְטָא וְעַל כָּל הָעֵדָה תִּקְצָף: (כב) וַיִּפְּלוּ עַל פְּנֵיהֶם וַיֹּאמְרוּ אֶל אֱלֹהֵי הַרוּחַת לְכָל בֶּשֶׂר הָאִישׁ אַחַד יַחְטָא וְעַל כָּל הָעֵדָה תִּקְצָף: (כב) וַיִּפְּלוּ עַל אִפְיהוֹן וַאֲמָרוּ אֶל אֱלֹהֵי רוּחֵיָא לְכָל בֶּשֶׂרָא גְבָרָא חַד יַחֻב וְעַל כָּל פְּנִישְׂתָא יְהִי רוּגְזָא:

(כג) וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (כג) וַיַּדְבֵּר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה לֵּאמֹר: (כג) וּמְלִיל יִי עִם מֹשֶׁה לְמִימְרֵי:

(כד) דִּבְרַר אֶל הָעֵדָה לֵאמֹר הֶעֱלוּ מִסְבִּיב לְמִשְׁכַּן קִרְחַ דְּתַנּוּ וְאַבְיָרִים: (כד) דִּבְרַר אֶל הָעֵדָה לֵאמֹר הֶעֱלוּ מִסְבִּיב לְמִשְׁכַּן קִרְחַ דְּתַנּוּ וְאַבְיָרִים: (כד) מְלַל עִם פְּנִישְׂתָא לְמִימְרֵי אֶסְתַּלְקוּ מִסְחֹר סְחֹר לְמִשְׁכַּנְא דְּקִרְחַ דְּתַנּוּ וְאַבְיָרִים:

(כה) וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיִּלָּךְ אֶל דְּתַנּוּ וְאַבְיָרִים וַיִּלְכּוּ אַחֲרָיו זְקַנֵי יִשְׂרָאֵל: (כה) וַיִּקָּם מֹשֶׁה וַיִּלָּךְ אֶל דְּתַנּוּ וְאַבְיָרִים וַיִּלְכּוּ אַחֲרָיו זְקַנֵי יִשְׂרָאֵל: (כה) זְקַם מֹשֶׁה וְאַזֵּל לְזוּת דְּתַנּוּ וְאַבְיָרִים וְאַזֵּלוּ בְּתַרְוַהֵי סְבִי יִשְׂרָאֵל:

(כו) וַיַּדְבֵּר אֶל הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֲהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל תִּגְעוּ בְּכָל אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן תִּסְפּוּ בְּכָל חַטָּאתָם: (כו) וַיַּדְבֵּר אֶל הָעֵדָה לֵאמֹר סוּרוּ נָא מֵעַל אֲהֲלֵי הָאֲנָשִׁים הַרְשָׁעִים הָאֵלֶּה וְאַל תִּגְעוּ בְּכָל אֲשֶׁר לָהֶם פֶּן תִּסְפּוּ בְּכָל חַטָּאתָם: (כו) וּמְלִיל עִם פְּנִישְׂתָא לְמִימְרֵי זַוְרוּ כַּעַן מֵעֲלוּי מִשְׁכַּנֵי גְבַרְיָא חַיְבִיָּא הָאֵלִיּוֹן וְלֹא תִקְרְבוּן בְּכָל דִּי לְהוֹן דְּלִמָּא תִלְקוּן בְּכָל חֻבְיָהוֹן:

רש"י

(כב) חל אלהי הרוחות – יודע מחשבות און מדתן כמדת צקר ודס מלך צקר ודס סכרחה עליו מקלת מזינה אינו יודע מי החוטא לפיכך כשהוא כועס נפרע מכולס אנל חתה לפניך גלויות כל המחשבות ויודע חתה מי החוטא: האיך אחד – הוא החוטא וחתה על כל העדה חקוף. אמר הקדוש צ"ה יפה

אמרת אני יודע ומודיע מי חטא ומי לא חטא:

(כד) העלו וגו' – כתרגומו אסתלקו מסביבות משכן קרח:

(כה) ויקם משה – (מדק רצה) כסבור שישארו לו פנים ולא עשו:

נביא – שמואל א' פרק יב' ב'–כד'

(ב) וַיֹּאמֶר שְׁמוּאֵל אֶל הָעָם אֵל תִּירְאוּ אַתֶּם עֲשִׂיתֶם אֵת כָּל הָרָעָה הַזֹּאת אֲנִי אֶל תִּסּוּרוּ מֵאַחֲרֵי יְהוָה וְעַבַדְתֶּם אֵת יְהוָה בְּכָל לְבַבְכֶם: (ב) ואמר שמואל לעמא לא תדחלוון אתון גרמתון ית כל בישתא הדא ברם לא תסטון מבתר פולחנא דיי ותפלחוון קדם יי בכל לבכוון:

(כא) וְלֹא תִסּוּרוּ כִּי אַחֲרֵי הַתְּהוּ אֲשֶׁר לֹא יוֹעִילוּ וְלֹא יִצְּלִילוּ כִּי תַהוּ הַמְּנָה: (כא) וְלֹא תִסְטוּן מִבְּתַר פּוֹלְחַנִּיה וְלֹא תִפְלַחוּן לְטַעוּתָא דַּאיְנוּן לְמָא וּלְיַת בַּהוֹן הַנָּאָה וְלֹא מִשִּׁזְבִּין אַרִי לְמָא אִינוּן:

חק לישראל – פרשת קרח יום ה'

(כב) כִּי לֹא יִטֹּשׂ יְהוָה אֶת עַמּוֹ בְּעִבּוּר שְׁמוֹ הַגָּדוֹל כִּי הוֹאִיל יְהוָה לַעֲשׂוֹת אֲתָכֶם לֹו לְעַם: (כב) אֲרִי לֹא יִרְחִיק יִי יֵת עַמִּיהַּ בְּדֹל שְׁמִיהַּ רַבֵּא אֲרִי רַעוּא קִדְם יִי לְמַעַבְד יִתְכוּן קִדְמוּהִי לְעַם:

(כג) גַּם אֲנֹכִי חָלִילָה לִי מִחֲטָא לִיהוָה מִחֲדָל לְהִתְפַּלֵּל בְּעַדְכֶם וְהוֹרִיתִי אֲתָכֶם בְּדֶרֶךְ הַטּוֹבָה וְהִישָׁרָה: (כג) אִף אֲנֵא חֶס לִי מִלְמַחֲטִי קִדְם יִי מִלֵּאֲתִמְנַעֵא לְעֵלֵאָה עֲלִיכּוֹן וְאֵלִיף יִתְכוּן דִּתְהַכּוֹן בְּאוֹרַח תְּקִנָּא וְכִשְׂרָא:

(כד) אִף יִרְאוּ אֶת יְהוָה וְעִבְדוּתֶם אֲתוּ בְּאֵמֶת בְּכָל לְבַבְכֶם כִּי רְאוּ אֶת אֲשֶׁר הַגְּדִל עִמָּכֶם: (כד) בְּרַם דְּחִילוֹ מִן קִדְם יִי וְתַפְלַחוּן קִדְמוּהִי בְּקִשׁוּט בְּכָל לְבַבְכוֹן אֲרִי חֲזוּ יֵת דְּאִסְגִי לְמַעַבְד עִמְכוֹן:

רש"י

(כב) כִּי לֹא יִטֹּשׂ יְהוָה אֶת עַמּוֹ הַגָּדוֹל – אֲשֶׁר יֵלֵא שְׁמוֹ עֲלִיכֶם שְׁהוּא מוֹשִׁיעֲכֶם, וְלִמְעַן לֹא יִתְמַעַט שֶׁס גְּדוּלוֹ. הוֹאִיל ה' – נִשְׁבַּע, כִּמוֹ (לְקַמֵּן יֵד כֹּה): וְיִוָּאֵל שְׁאוּל אֶת הָעַם:

בתובים – תהילים פרק קז' יא'-טו'

(יא) כִּי הִמְרוּ אֲמָרֵי אֵל וְעִצַּת עֲלִיוֹן נֶאֱצוּ: (יא) אֲרוֹם סְרִיבּוּ עַל מִימְרֵיהַּ דְּאֵלֵהָא וּמִלְכַת עֵלֵאָה רְחִיקוֹ:

(יב) וַיִּכְנַע בְּעַמְל לִבָּם כְּשָׁלוּ וְאִין עֲזָר: (יב) וְתִבְר בְּלַעוֹתָא לְבַהוּן אֲתַקִּילוּ וְלִית דְּסַעִיד:

(יג) וַיִּזְעַקוּ אֵל יְהוָה בְּצַר לָהֶם מִמִּצְקוֹתֵיהֶם יוֹשִׁיעֵם: (יג) וְצִלוּ קִדְם יִי בְּרַעִיק לַהוּן מִמַּעִיקַתְהוּן פִּרְקִינוּן:

(יד) יוֹצִיאֵם מִחֲשָׁךְ וְעֲלָמוֹת וּמוֹסְרוֹתֵיהֶם יִנְתַּק: (יד) אֲפַקְנוּן מַחֲשׁוּכָא וְטוּלָא דְמוֹתָא וְשִׁלְשׁוּתְהוּן יִתְרַע:

(טו) יוֹדוּ לִיהוָה חֲסֵדוֹ וְנִפְלְאוֹתָיו לְבַנֵי אָדָם: (טו) יְהוּדוּן קִדְם יִי מִטוּל חֲסֵדִיהַּ וּמִשְׁתַּעֵן פִּרְשׁוֹתְךָ לְבַנֵי נִשְׂא:

רש"י

(יא) כִּי הִמְרוּ אֲמָרֵי אֵל – אִין פּוֹרַעְנוֹת צָהָא עַל הָאֵדֶם אֲלָא צַעוּנוּ:

משנה – חולין פרק יא'

(א) רֵאשִׁית הַגִּזּוּ נוֹהֵג בְּאֶרֶץ וּבְחֻצָּהּ לְאֶרֶץ, בְּפָנֵי הַבַּיִת וְשֵׁלֵא בְּפָנֵי הַבַּיִת, בְּחֻלִין אֲבָל לֹא בְּמִקְדָּשִׁין. חֲמֵר בְּזִרְעָה וּבְלֶחְמִים וּבְקִבָּה מִרֵאשִׁית הַגִּזּוּ, שְׁחֵזְרִיעַ וְהִלְחִיִּים וְהִקְבָּה נוֹהֵגִים בְּבִקְרָה וּבְצֵאָה, בְּמִרְבֵּה וּבְמוֹעֵט. וְרֵאשִׁית הַגִּזּוּ, אִינוּ נוֹהֵג אֲלָא בְּרַחֲלוֹת, וְאִינוּ נוֹהֵג אֲלָא בְּמִרְבֵּה:

חק לישראל – פרשת קרח יום ה'

שוין הן. ולא הודו להן שאר חכמי הדור: **צמוקדשים** – אפי' קדשי צדק הבית. משום דכתיב גז לאנד, ולא של הקדש: נוהגים צבוק ובלאן – דכתיב (דברים יח) אם שור אם שה: וצמועט – אפילו לא שחט אלא אחת: אלא דרחלות – כתיב הכא (סס) גז לאנד, וכתיב התם (איוב לה) ומגז כבשי יתחמס, מה להלן כבשים, אף כאן כבשים:

רע"ב – (א) ראשית הגז – כל הגוזז לאנו ואפילו גוזזן מראה פעמים נותן מן הגיזה מתנה לכהן: נוהג צארץ וצחולה לצארץ – והאידנא נהוג עלמא כר' אלעאי דאמר ראשית הגז אינו נוהג אלא צארץ, דיליף נחינה נחינה מתרומה, מה תרומה אינה נוהגת אלא צארץ, אף ראשית הגז אינו נוהג אלא צארץ. ורבותי הורו צמתנות נמי דאין נוהגת אלא צארץ, דראשית הגז והמתנות

(ב) וְכַמֶּה הוּא מְרַבָּה, בֵּית שְׂמַאי אוֹמְרִים, שְׁתֵּי רְחֵלוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ז), יְחִיָּה אִישׁ עֶגְלֹת בֶּקָר וְשְׁתֵּי צֹאן. וּבֵית הֵלֵל אוֹמְרִים, חֲמִשׁ, שֶׁנֶּאֱמַר (שמואל א כה) חֲמִשׁ צֹאן עֲשׂוּיֹת. רַבִּי דוֹסָא בֶן הֶרְפִּיָּס אוֹמֵר, חֲמִשׁ רְחֵלוֹת גּוֹזְזוֹת מִנֶּה (מִנֶּה) וּפְרָס, חִיבוֹת בְּרֵאשִׁית הַגִּז. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, חֲמִשׁ רְחֵלוֹת גּוֹזְזוֹת כָּל שָׁהָן. וְכַמֶּה נוֹתְנִין לוֹ, מִשְׁקַל חֲמִשׁ סְלָעִים בִּיהוּדָה, שָׁהָן עֶשֶׂר סְלָעִים בְּגִלְגַּל, מְלֻבָּן וְלֹא צוּאִי, כְּדִי לַעֲשׂוֹת מִמֶּנּוּ בְּגֵד קֶטָן, שֶׁנֶּאֱמַר (דברים יח), תִּתֵּן לוֹ, שִׁיָּהָא בּוֹ כְּדִי מִתְּנָה. לֹא הִסְפִּיק לְתַנּוּ לוֹ עַד שֶׁצָּבְעוּ, פְּטוּר. לִבְנֵי וְלֹא צָבְעוּ, חֵיב. הַלּוֹקֵחַ גִּז צֹאנוֹ שֶׁל נְכָרִי, פְּטוּר מִרֵּאשִׁית הַגִּז. הַלּוֹקֵחַ גִּז צֹאנוֹ שֶׁל חֵבְרוֹ, אִם שִׁיר (הַמוֹכֵר), הַמוֹכֵר חֵיב. לֹא שִׁיר הַלּוֹקֵחַ חֵיב. הָיָה לוֹ שְׁנֵי מִיָּנִין, שְׁחֹפּוֹת וְלִבְנֹת, מְכַר לוֹ שְׁחֹפּוֹת אֲבָל לֹא לִבְנֹת, זְכָרִים אֲבָל לֹא נְקִבוֹת, זֶה נוֹתֵן לַעֲצָמוֹ וְזֶה נוֹתֵן לַעֲצָמוֹ:

סלעים אמר מלובן: כדי שיוכל לעשות ממנו בגד קטן – הראוי לשירות. ומאי ניהו, אבנט. מדסמך קרא אחר ראשית הגז מיד, כי זו צחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמוד לשרת, שמעינן מינה דהכי קאמר, תן לו מראשית גז לאנד כדי שיוכל לעשות בגד לעמוד לשרת, והקטן שבבגדים הראוי לשירות הוא אבנט והוא נעשה מחמש סלעים אמר מלובן. וראשית הגז אין לו שיעור מן התורה. ומדברי סופרים שלא יפחות מאחד מששים. ואין חייב בראשית הגז עד שיגזז חמש לאן, ותהיה גיזת כל אחת מחמשתן אין פחות מששים עשרה סלע, שאם היתה גיזת אחת מהן פחות מששים עשרה סלע אע"פ שחמשתן גוזזות יותר מששים סלעים הרי זה פטור: עד שצבעו – בעליו קודם שנתנו: פטור – מלחנו עוד, דקנייה בשינוי והוי ליה כמזיק מתנות כהונה או שאכלן, דפטור: ולא צבעו – אין זה שינוי ואכתי בעיניה הוא: הלוקח גז לאנו של נכרי – כשהוא מחובר ללאן, פטור, גז לאנד

רע"ב – (ב) ושתי לאן – אלמא תרתי מקרי לאן: שנאמר חמש לאן עשויות – שמעשות את בעליהן ואומרות לו קום עשה מזה חדשה שלא היתה מזה עליו בצחות מכן, והיינו על כרחך ראשית הגז דכתיב ביה לאן דמשמע מרובה, דאילו בכור כתיב בכור שור, דמשמע אפילו חד, וכן מתנות [כתיב] אם שור אם שה: מנה מנה ופרס – כל אחד מנה וחלי. ובכיר מהכי לא חשיב גז, שזו פחות שבגיזות: בכל שהן – לאו דוקא, דבפחות מששים סלעים לא מיחייב בראשית הגז. אלא משום דר' דוסא יהיב שיעורא רבה, קרי תגא לשיעורא זוטא דרבנן כל שהן. והסלע משקלו עשרים וארבע מעים, ומשקל כל מעה ששה עשר גרעיני שעורה: כמה הוא נותן לו – הבא לחלק ראשית הגז שבידו, לא יפחות לכל כהן ממשקל חמש סלעים אמר: מלובן – ולא שיהיה חייב הישראל ללבונו, אלא שיתן לו שיעור מן הצמר הלאוי דהיינו שאינו מלובן עד שכשילבנונו הכהן יעמוד על משקל חמש

חק לישראל – פרשת קרח יום ה'

שחורות ולא לבנות: זה נותן לעלמו – הלוקח נותן לעלמו על מה שלקח, והמוכר נותן לעלמו על מה ששייר אלכו. לגיזת הלכות טובה משל שחופות, וכן זכרים ונקבות גיזת הזכרים קשה והאי לנקבות רכיך:

כתיב, והאי לאן לאו לדיה הוא, ואלאן קפיד רחמנא ולאן אגיוה לדיה: אם שייך המוכר חייב – לאמר ליה לוקח, מתנה דכהן גבך היא: ואם לאו הלוקח חייב – לאמר ליה מוכר, מתנה דכהן לא זכני לך: שחופות – לא

גמרא – חולין דף קלח' ע"א

תנא לא שילבננו ויתננו לו אלא שילבננו כהן ויעמוד על חמש סלעים: כדי לעשות בגד קטן: מנהני מילי אמר ר' יהושע בן לוי אמר קרא לעמוד לשרת דבר שהוא ראוי לשירות מאי ניהו אבנט אימא מעיל תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת ואימא כיפה של צמר דתניא כיפה של צמר היתה מונחת בראש כהן גדול ועליה ציץ נתון לקיים מה שנאמר ושמת אותו על פתיל תכלת אמר קרא הוא ובניו דבר השווה לאהרן ולבניו אבנט נמי לא שוי הניחא למאן דאמר אבנטו של כ"ג לא זהו אבנטו של כהן הדיוט שפיר אלא למאן דאמר זהו אבנטו של כהן הדיוט מאי איבא למימר שם אבנט בעולם: לא הספיק ליתנו וכו': איתמר גזו ומכר ראשונה רב חסדא אמר חייב ר' נתן בר הושעיא אמר פטור רב חסדא אמר חייב דהא גזו ר' נתן בר הושעיא אמר פטור בעידנא דקא מלא שיעורא בעינן צאנך וליבא תנן הלוקח גזו צאנו של עובד כוכבים פטור מראשית הגז הא צאנו לגזוז חייב אמאי כל חד וחד בתר גיזה נפקא לה מרשותיה תרגמא רב חסדא אליבא דר' נתן בר הושעיא כגון שהקנן לו כל שלשים יום:

רש"י על הגמרא

מועט תפסת הואיל ולא פירש לך איזה מהן יש לך לתפוס הראשון צמטמע שאם לא נתפוס אלא המרובה אני משיבך מהיכן אתה ממעטו לזה המועט והלא אף הוא צמטמע כשתאמר אינה זבה בפחות מעשרה אני אומר לך והלא אף שלשה צמטמע וכשתאמר צמטמע ואני משיבך אינו אלא עשרה אתה אומר לי אף השלשה צמטמע וגזי שירות נמי תאמר אבנט ואני משיבך ואימא מעיל אתה אומר לי והלא אף האבנט בכלל שירות ומהיכן אתה ממעטו אבל כשתאמר אין פטור אלא בכדי מעיל אני משיבך והלא אבנט ראוי לשירות וקרא שירות הוא דכתיב: ואימא כיפה של כמר – שהיא מועטת מאבנט ואף

תנא – הא דקתני מתניתין חמש סלעים מלובן לא שיהא על ישראל מוטל ללבונו אלא אשיעורא קפיד דליתב ליה בהכרע שכתילבון שיהא צו חמש סלעים ונפטרות כל גיזים: אמר קרא לעמוד לשרת – בתר ראשית הגז כתיב כי צו צחר ה' מכל שבטיך לעמוד לשרת: מאי ניהו אבנט – שהוא קטן שבגדי כהונה וקיים להו לרבנן שיכול לעשות מחמש סלעים כמר שהרי אין כולו אמר אלא כלאים הוא: תפשת מרובה לא תפשת – ברייתא בתורת כהנים גזי זבה (ויקרא טו) ימים רבים ימים שנים רבים שלשה או אינו אלא רבים עשרה אמרת כל ששמעו מרובה ושמעו מועט תפסת מרובה לא תפסת תפסת

חק לישראל – פרשת קרח יום ה'

הוא בכלל שירות כלכתיב (שמות כח) על
 פתיל חכלת ותכלת עמרל הוא: כיפה –
 זבניו – וליץ אינו זכהן הדיוט:
 כובע קטן פלטריוני: ושמה אוחו – זליץ:

זוהר – קרח דף קעח ע"א

ועבד הלוי הוא את עבודת אהל מועד וגו'. רבי אבא פתח, (ישעיה מ) היושב
 על חוג הארץ וגו'. תא חזי, פד בעא קודשא בריך הוא למברי עלמא, סליק
 ברעותא קמיה, וברא ליה באורייתא. (ס"א כד סליק ברעותא קמיה קודשא בריך הוא
 למברי עלמא אסתכל באורייתא וברא ליה) ובה אשתכלל. הדא הוא דכתיב, (משלי ח)
 בהקיננו שמים שם אני. וכתיב (משלי ח) ואהיה אצלו אמן. והא אוקמוה, אל
 תקרי אמן, אלא אמן:

פד אתי למברי אדם, והא אתמר, אמרה תורה וכי למגנא אתקריאת ארף
 אפים ורב חסד. בההיא שעתא דנפיק אדם לעלמא, הוה זיו פרעופא דיליה
 מעילא ומתתא, והוה דחלין מניה כל בריין, ואוקמוה. תא חזי, לא אתקיים
 עלמא, ולא אשתלים, עד ההיא שעתא דנפק אדם בשלימו דכלא, ואתקדש
 יומא, ואתתקו ברטיא קדישא למלכא, פדין אשתלימו עלאי ותתאי,
 ואשתכחו חרוון בכלהו עלמין:

בההיא שעתא דבעא יומא לאתקדשא, הוה נפקי רוחיהון דשדין לאתברי
 גופא דלהו, ואתקדש יומא, ולא אתבריאו, ואשתאר עלמא פמה דאתפגים
 מעבידתא (דף קע"ח ע"ב) ואסתחר (ס"א ואתחסר), פיון דאתקדשו (עלמין) ישראל,
 ואשתלימו בדרגיהון, ואשתכחו ליואי בסטר שמאלא, פד (ס"א כדיו) אשתלים
 ההוא פגימא דעלמא, דמסטר שמאלא:

ועל דא בעאן לאתדבא ליואי, וכדין פלא אתפליל בימינא, ועלמא לא
 אתפגים, ובגין פד פתיב, ועבד הלוי הוא. הוא אשתלים לסטר שמאלא. הוא
 אשתלים לפגימו דעלמא. ואפילו ההוא סטרא דעפון, דאשתאר חסר בעלמא,
 פד ברא קודשא בריך הוא עלמא. ליואה בארונא אשתלים לכלא. מאי
 בארונא. בההוא מטולא דהו נטלי במשפנא, אשתלים פל ההוא פגימו על
 ידיה: הוא לעילא לשמאלא. הוא אתפליל בימינא.

תו הוא דא עתיקא. (ס"א תא חזי ול"ג מן תו) אלמלי דינא לא אשתכח בעלמא,
 לא הוה ידעי בני נשא מהימנותא עלאה, ולא ישתדלון בני נשא באורייתא,
 ולא יתקיימו פקודי אורייתא, פולחנא שלימותא דישתכח בעלמא לגבי
 מלכא קדישא, מאן עביד ליה. הוי אומר דא ליואה:

ותו ועבד הלוי הוא, פמה דאת אמר (דברים ד) פי יי הוא האלהים. הוא
 אשתלים שלימותא, למיהוי פלא חד. הוא:

חק לישראל – פרשת קרח יום ה'

פְּשִׁיטָא לְקַבְּלָא לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, כְּמָה דְאָתְּ אָמַר, (שיר השירים ב) שְׂמֹאלוֹ תַחַת לְרֹאשִׁי, בְּגִין לְחַבְרָא זְוִיגָא כְּחָדָא. מֵאן אֲתַעַר רְחִימוּתָא. הוּי אֹמֵר הוּא. תּוֹ הוּא כְּמָה דְאָתְּ אָמַר (ס"א תו הוּא דַּא עֵתִיקָא כְּמָה דַּאֵת אָמַר כִּי יִי הוּא הָאֱלֹהִים) (תהלים ק) הוּא עֲשָׂנוּ וְלֹא אֲנַחְנוּ עִמּוֹ. בְּגִין כְּךָ הוּא לְתַתָּא. הוּא לְעֵילָא. הוּא אֲתַגְלִיָּיא. הוּא סְתִים. הוּא אֱלֹהִים:
 רְבִי יִצְחָק אָמַר, זְמִין קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַנְהָרָא לְסִיְהָרָא, כְּנִהוּרָא דְשִׁמְשָׁא. וְנִהוּרָא דְשִׁמְשָׁא יְהֵא עַל חַד שְׁבַע זְמַנִּין. הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (ישעיה ל) יְהִיָּה אֹרֶךְ הַלְבָנָה כְּאֹרֶךְ הַחֲמָה וְגוֹי. וְכְּתִיב (ישעיה ס) לֹא יָבֵא עוֹד שִׁמְשֵׁךְ וִירְחֵךְ לֹא יֵאָסֵף. וְכְּתִיב (ישעיה ס) לֹא יְהִיָּה לְךָ עוֹד הַשֶּׁמֶשׁ וְגוֹי:

הלכה – הרמב"ם הלכות תפילה פרק י'

(ה) האומר איני יורד לפני התיבה מפני שבגדי צבועים אף בלבנים לא יעבור באותה תפלה אמר איני עובר מפני שיש ברגלי סנדל אף יחף לא יעבור:
 (ו) מי שנסתפק לו אם התפלל אם לא התפלל אינו חוזר ומתפלל אלא אם כן מתפלל תפלה זו על דעת שהיא נדבה שאם רצה יחיד להתפלל כל היום תפלת נדבה יתפלל מי שהיה עומד בתפלה ונזכר שכבר התפלל פוסק ואפילו באמצע ברכה ואם היתה תפלת ערבית אינו פוסק שלא התפלל אותה מתחילה אלא על דעת שאינה חובה:
 (ז) מי שטעה והתפלל של חול בשבת לא יצא ואם נזכר והוא בתוך התפלה גומר ברכה שהתחיל בה וחוזר ומתפלל של שבת במה דברים אמורים בערבית או בשחרית או במנחה אבל במוסף פוסק אפילו באמצע הברכה וכן אם השלים תפלה של חול על דעת שהוא מוסף חוזר ומתפלל מוסף אחד שבת ואחד יום טוב ואחד ראש חודש:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גר גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רחל, צדיקה בת שרה ז"ל.